

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Κ. Φαλτάιτς : Η γρίπη στη Σκόρο, χρονικό. (Έκδοση Γ. Βασιλείου, σελ. 63, δραχ. 2).

Γράφοντας εδώ και πέντε μήνες από τούτη εδώ τη στιγμή για τη «Ναυμαχία της Έλλης», λέγαμε, ύστερα από δίκαιους βλαπτικούς, πώς δεν μπορούσαμε όμως ενά την κατατάξουμε στη λογοτεχνία που δεν προσέχει τόσο στην πιστότητα της περιγραφής, όσο στη συγκίνηση. Το καινούργιο βιβλίο, που ο συγγραφέας του τ' ονομάζει με πολλή μετριοφροσύνη χρονικό, μάς δίνει σε πειρασμό, αυτή τη φορά, να γυρίσουμε τη φράση μας, και να ειπούμε πώς δυσκολευόμαστε να το δεχτούμε για απλό χρονικό : Τόση είναι η συγκίνηση που μάς έδωσε το διάβασμά του ! Κι όμολογούμε πώς, όταν το τελειώσαμε, ξανακοιτάξαμε τον πρόλογο, για να ξαναϊδοίμε και να πειστοίμε πώς ο συγγραφέας μάς βεβαιώνει πώς αυτό που μάς δίνει, είναι μια «άπλοτα αληθινή και πραγματική εικόνα της μεγάλης συμφοράς». Ο κ. Φαλτάιτς, είναι ένας δυνατός ζωγράφος από το φυσικό. Όμως από το δεύτερο βιβλίο του μάς δίνει την εντύπωση πώς έχει μια τόσο γοργή και δυνατή εξέλιξη, που μάς επιτρέπει να περιμένουμε έναν ιμπρεσιονιστά πρώτης γραμμής, ο οποίος θα μεταχειρίζεται την πραγματικότητα μόνο ως μέσο για να μάς δίνει τη συγκίνηση που του πλημμυρεί κάθε φορά τα στήθια. Μάς δίνει τις εικόνες του με τέτοιο τρόπο, που ο ολκός, η φρίκη, η αγανάχτηση, κ' η άηδία ακόμα δίνουν τόπο στην καλλιτεχνική φρεσκάδα που είναι μια από τις πιο μεγάλες επιτυχίες, αν όχι η μεγαλύτερη της ζωής του ανθρώπου. Τη φρεσκάδα του ανθρώπου που, πίσω από τα πρόσκαιρα γεγονότα, βλέπει το αιώσιο δράμα της ζωής : «Και πάνω στην ίδιαν ώρα φάνηκε να κατεβαίνει μια συνοδεία με το λεβάνο άλλης κόρης. Μπροστά σήκωνε την κάσσα ο μεσόκοπος πατέρας και πίσω ή μάννα κ' η ασπρομάλλα ή γιαγιά.

Η κηδεία τραβούσε χωρίς παλά το δρόμο του νεχροταφείου. Καθώς περνούσε, φαινόταν άλλες πόρτες κλειστές, κι άλλες ανοιχτές, και τα σπίτια μέσα άδεια. Κεφάλια βγαίνανε, δού και κεί με τα μάτια αλλοιθωριασμένα, και χανότανε την ίδια στιγμή μέσ' από τις πόρτες και τα ξώπορτα...

...«Και πάνω από το Κάστρο τα κοράκια που ουρλιάζανε κοπάδι, και μέσα στους δρόμους τα σκυλιά που κλαίγανε, και τα φαντάσματα το θράδυ που μαντευτότανε τριγύρω, άσπρα πεδαμένον φαντάσματα με σάρκες που πέφτανε και κόκκαλα που σκορπίζανε στο δρόμο, μαύρα ζωντανών φαντάσματα με πεδαμένον άψες στους δρόμους».....

Πόσο καλλιτεχνικά δουλέψε το «χρονικό» του ο κ. Φαλτάιτς, το βλέπει κανείς κι από τον τρόπο που τελειώνει το βιβλίο του. Πάνω από την ερήμωση και τα συντριμια, μάς δείχνει την καινούργια ζωή που φούντωσε με δικήν δόξαμη μόλις διάθηκε το θανατικό. «Οι άντρες πουχανε χάσει τις γυναίκες τους τρέ-

χανε σ' αυτές πουχανε χάσει τους δικούς τους άντρες, οι κόρες πουχανε μείνει στη ζωή, τρέχανε στα παλιόκαρα να κλώσουνε μαζί τους άλλη ζωή. Η ζωή βιαζότανε να δώσει πίσω διτ της είχε πάρει ο θάνατος, κ' οι κοινωνικές έννοιες των φύλων με το γάμο, και τα ένστικτικά έννοματα της σάρκας πληθθαίνανε κι αυξάνανε με μια πρωτόκουστη στον κόσμο προθυμία... κ' η ζωή κινότανε με τις ίδιες της κανίες, με τα ίδια της πάδια, με την ίδια της κρηφάνεια, με την ίδια της άσχημά, με τις ίδιες της όμορφιές».....

«Η Γρίπη στη Σκόρο» είναι ορισμένως βιβλίο λογοτεχνικό όμως θα μπορούσε μαζί να χρησιμεύει και για πρακτικούς σκοπούς, αν διαβαζότανε από τους γιατρούς μας : Έτσι που αν άλλη φορά ήθελ' ακούσουν πώς παρουσιάστηκε πάλι η άπαισια επιδημία, να μη σπρώσουν τους άμους, όπως τον περασμένο χρόνο, λέγοντας πώς είναι μια άπαισια άρρώστια, που δεν άξίζει τον κόπο να ορίσουμε κάθαρση για αυτήν, παρά να ζητήσουν να εφαρμοστεί κάθε μέτρο για να προφύλαχτεί ο τόπος μας από μια τέτοια καταστροφή.

— Το Βιβλιοπωλείο Γ. Βασιλείου έβγαλε ακόμα το «Λογικό Ύπερμέδιο του Χάινε», μεταφρασμένο από τον κ. Α. Κοικούλα (κοιτάξε κριτική του «Άλλη Θούλου στις σελ. 839 — 841 του Νομιά»), και τον «Κατάδικο» του κ. Κ. Θεοτόκη (που για αυτόνε θα γράψει σε κατοπινό φύλλο κριτική ο κ. Κώστας Παρορίτης).

— Βγήκε του κ. Πολ. Δημητρακόπουλου σε τόσο καλλιτεχνικά με εικόνες του κ. Φοίβου Άριστέα, ή «Σιδηρά Λαθίση», Κοινωνική Ψυχολογία, καθώς τη χαρακτηρίζει. Στις πρώτες σελίδες του δημοσιεύονται ένδοξοισαστικές γνώμες για το βιβλίο, που τις στείλανε στο συγγραφέα ξένοι σοφοί. Οι γνώμες είναι διπλώματα για τον κ. Δημητρακόπουλο, όχι διπλώματα hon pour l' Orient, όπως θέλουνε να πούνε μερικοί κωκόβουλοι, αλλά αναγνώριση του φιλοσοφικού ταλέντου του. Από τους εγχώριους σοφούς μόνο ο κ. Άγγελος Βλάχος μιλάει, σά Ρομιάς, κάπως επιφυλακτικά για το βιβλίο, για να πιστοποιηθεί ή αλήθεια πώς κανένας σοφός δεν αναγνωρίζειται στην πατρίδα του.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Οι καλύτεροι στίχοι. — «Τα μονοπάτια στο βουνό», ένα καινούργιο βιβλίο του Μαατεριλγκ.

— Ένα βιβλίο που πρέπει να διαβαστεί από όσους καταγίνονται με την ποίηση, είναι τα «Σημειώματα για την τεχνική των στίχων» των Ντιναμέλ και Βιλδράζ, όπου βρίσκει κανείς την άπολογία και μιάν εξήγηση του καλύτερου στίχου. Όμως, με τη λέξη καλύτερος στίχος, δεν πρέπει εδώ να έννοηθεί ο κανονικός στίχος που παίρνει μονάχα τη λευτεριά να έννοηται όπως θέλει με άλλους στίχους μεγαλύτερους ή μικρότερους, δίχως όριμα και δίχως να σχηματίζει στροφή, και που πρέπει να τον ονομάζουμε λυτικό στί-

λο. Λεύτερο στίχο έννοούμε κείνον πού δέν είναι κανόνικός, πού δέν ύπακούει στους παραδομένους μετρικούς νόμους, πού τονέ γεννίει ή άτομική ψυχική διάθεση... Πρόξα! φωνάζουν οι άντιπαλοί του ποιητικού μολσεβικισμού», όπως τον ονομάζει ο Μάριος Άντρος. Όμως οι Ντινκέλ και Βιλδράκ έχουν άντίθετη γνώμη :

«Πολύ συχνά, στη νεότερη μορφή παρατηρούμε πώς ο ρυθμός μιας στροφής ή ενός ποιητικού παραγράφου, γίνεται από την επανάληψη, σε κάθε στίχο, ενός σταθερού ρυθμικού σώματος, πού μπορεί κανείς να ονομάσει: ρυθμική σταθερά, κ' ή οποία κρατεί το μέτρο στην εξακολουθητική μελωδία... Η ρυθμική σταθερά, πού είναι ένα σταθερό ήμιστιχο μέσα σ' έναν κινητό στίχο, δέν έχει ποτέ μια ορισμένη θέση, μπορεί να αρχίζει το στίχο, ή να τονέ στηρίζει στη μέση, όπως ή κόψη της ζυγαριάς, ή να τον τελειώνει».

Και με αυτή τη βάση, παίρνοντας μερικούς στίχους του Γουστάβου Κάν, βρίσκουν τη ρυθμική σταθερά πού κάνει τους στίχους του να διαφέρουν από κομμάτια πρόξας.

Όστόσο ο Μάριος Άντρος, παίρνοντας μιάν έφημερίδα, βρίσκει πώς και στην πεζότερη πρόξα εύκολα μπορεί κανείς ν' ανακαλύψει μιιά ή και περισσότερες σταθερές.

— Ο Σοπεργάουερ, άν δέ γελιόμαστε, ονομάζει κάποιον το θάνατο: μουσηγέτη της φιλοσοφίας. Κι αλήθεια, είναι ζήτημα άν θάσκυθε ποτέ ο άνθρωπος πάνω στο πρόβλημα του τι είναι και για πού σκοπό ύπάρχει, άν δέν έβλεπε μπροστά του να χάσει σκοτεινή ή θύρα του θανάτου. Μπρός σ' αυτή τη θύρα κι ο ποιητής Μάατερλιγκ έγραψε το γνωστό βιβλίο του «Ο θάνατος», καθώς και το νέο του έργο «Τα μονοπάτια στο θουινό». Άπάνω σ' αυτά τα μονοπάτια ζητεί να μās οδηγήσει τώρα στο βαθύ μυστήριο του κόσμου και της ζωής, πού πρώτη ή Ίνδικη σοφία διαπιστώθηκε και μπόρεσε ναγγίσει με τα φτερά των πύο τολμηρών στοχασμών της'

Τό βιβλίο του Μάατερλιγκ πρέπει να διαβαστεί από όλους, όσους βασανίζει το φάσμα του θανάτου. Έκει θα τους δοθούν έλπίδες πώς το πνεύμα τους δέ θα χαθεί μαζί με το κορμί τους παρά θα εξακολουθήσει να ζει μέσα σ' άλλο σώμα. Και κανείς μας ως μη χαμογελάσει το περίφημο χαμόγελο της ύπεροχής ψιθυρίζοντας τη λέξη «μετεμύρωση». Γιατί οι αλήθειες της ίνδικής φιλοσοφίας και θρησκείας είναι οι μόνες πού, από τη φύση τους, είναι άδύνατο ναποδειχτούν ποτέ ψεύτικες και πλανερές. Έκείνο όμως πού δέ μās εξασφαλίζουν, κι ούτε μπορεί να μās ύποσχεθεί κανένας, είναι ή άθανασία του «εγώ» μας. Καί με την αλήθεια, μιιά άθανασία δίχως συνέχεια του «εγώ» μας, είναι κατιτί πού διόλου δέ μās παρηγορεί. Ένα «άδωρον άδωρον» και τίποτα περισσότερο.

Ο Μάατερλιγκ όμως είναι ποιητής και γιαντό, όπως σ' όλα του τα φιλοσοφικά βιβλία, δέ μās πειθει με το λογικό. Μās συγκινεί και μās ύποβάλλει, και μās κάνει να ξεχωρίζουμε κάποιο θείο φως πού, μόλις ζητήσουμε να καταλάβουμε το πώς και τι και γιατί, το χάνουμε άμέσως από την ύψη μας.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

— Στο έρχόμενο φύλλο θα δημοσιεύουμε το κριτικό άρθρο του Άλκη Θρούλου τα «Γρία κομμάτια του Κουρτελίν», πούπαιξε τελευταία το Θέατρο του Ωδείου. Το άρθρο μās στάθηκε άργα κ' έτσι δέν το προφτάσαμε για τούτο το φύλλο.

Ο ΚΡΗΤΙΚΟΣ ΛΥΡΑΡΗΣ

Οι πνευματώδστεροι — και γι αυτό πύο φοβεροί — καταχτητάδες της Κρήτης, οι Βενετσιάνοι, λέγανε πώς τίποτ' άλλο δέν τους έφρόβιζε στην Κρήτη τόσο, όσο οι λυράρηδες.

Στον άπαράβατο κανόνα της κρητικής κρυφίνιας, ο λυράρης άποτελούσε εξαίρεση. Έίτανε άδυόστομος, πολυλογάς — άντίθετα στην κρητική λιγολογιά — είτανε άνυπόμονος ξεσκαλιστής της ύπουλης, της γεμάτης έχθρα, έγκαρτέρησης της Κρήτης.

Άίγιοι, — άν όχι κανένας — θα βρεθούνε φανισμοί άντρες, λυράρηδες, στην Κρήτη. Είναι κοντοί κι άδύναμοι, στεγνοί κι άκούραστοι, άτάραχοι, άσυγκινητοί πάντα έμπρός σε κάθε περίσταση..

Είναι οι πρόσκοποι, οι άνηχεντάδες, ή πρωτοπορεία της κρητικής επίθεσης. Είναι το κόκκινο κρητικό πού ξεδιπλώνεται άμπρός στα μάτια του κρητικού τάρου.

Μπρός στο λυράρη δίνει εξατάσος ο πιδέξιος χορευτής κ' ή ύμοσφη κοπέλλα. Δέ θα βρεθεί κανένας πού θα σκεφτεί πώς μπορεί να καταπαστεί στις μαντινάδες και με το χειρότερο ακόμα λυράρη.

Άδυοσχέδιοι στιχομυγοί, αλληγορικά, δαγκανιάριδες, σαν άχεντρος στα λόγια τους. Παίζουνε τη λύρα τους κρατώντας την κάθετα πάνω στο γόνατό τους. Σκύφτον, σημώνοντας τ' άρτί τους σιμά της — σά ναίαι για να τους πει ή λύρα το τι θα πούνε — κ' ύστερα άνασηκώνουνε σά με περηφάνεια το κορμί τους, φουσκώνουνε τα στήθια τους και τραγουδούνε ξεκαθαριστά, άντήρητα, τη μαντινάδα του.

Τό ώραίο θα το τραγουδήσουνε με πάθος, με κυριολεξία άσύγκριτη. Τό γελοίο θα το ειρωνευτούνε άλύπητα, χτυπητά, ή σατανικά αλληγορικά.

Δέν ύπάρχει περίπτωση μνησικακίας του λυράρη. Είναι άμέτοχη στη σκέψη του κρητικού ή ύλική του ύπόσταση. Κι αυτό γιατί όλοι στην Κρήτη είναι βουδοί λυράρηδες

Έχουν καμένες τις καρδιές — όπως έχουν και με και δόξες και την Κρήτη πολλές φορές — οι κρητικοί λυράρηδες, πάντοτε όμως θα μένουνε άσύλληπτοι, άσάδοτοι, σαν άγνωστη φωνή της μοίρας.

Νανά.

ΛΥΡΑΡΗΣ

Τι, άλλο είναι ο ψυχαρισμός, παρά ο ίδιος ο δημοτικισμός, το γράψιμο της έθνικής μας γλώσσας για όλα κανονισμένος και οργανωμένος, μεθοδικά με το νι και με το σίγμα; Ποιός άλλος από τον Ψυχάρη, με τη λαμπάδα της έπιστήμης, πρώτος έδωσε το σύνθημα, συστηματικά και πέρα ως πέρα για το τέτοιο μεταχειρισμα της γλώσσας;

Παλαμάς.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ 'ΝΟΥΜΑ, ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ὁ «Νουμάς», θέλοντας νὰ συμπληρώσει τὸν ἀριθμὸ τῶν παιδικῶν τραγουδιῶν, πού τὸν ὤρισε στὴν προκήρυξη τοῦ Α' διαγωνισμοῦ του σὲ πενήντα, προκηρύχει γι αὐτὸ τὸ σκοπὸ Β' ποιητικὸ διαγωνισμό, συστήνοντας σ' ὅσους μᾶς στείλουν τραγούδια νὰ λάβουσ ὑπόψη τους καὶ τὶς παρατηρήσεις πού κάνει ἡ Κριτικὴ Ἐπιτροπὴ στὴν κρίση τῆς πού δημοσιεύτηκε στὸν 50 ἀριθμ. (23 Νοεμβρ. 1919) καθὼς καὶ στὰ βραβευμένα τραγούδια, πού δημοσιεύτηκαν στοὺς ἀρ. 50, 51 καὶ 52 τοῦ «Νουμάς», γιατί στὸ «Δεύτερο ποιητικὸ διαγωνισμό» μᾶς ἡ Ἐπιτροπὴ θὰ φανεῖ κίπως αὐστηρότερη καὶ θὰ ζητήσει ἀπ' τὰ τραγούδια πού θὰ κρίνει νάναῖ περισσότερο μπισμένα στὸ νόημα τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ὅσοι λάβουν μέρος στὸ «Διαγωνισμό» μᾶς πρέπει νὰ στείλουν τὰ ἔργα τους στὰ Γραφεῖα μᾶς, Σοφοκλέους 3, ἕως στίς 31 τοῦ Γενάρη τοῦ 1920. Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶναι οἱ ἀκόλουθοι :

1) Θὰ βραβευτοῦν ΤΡΙΑΝΤΑ ποιήματα, ἀδιάρητο ἀν θὰ εἶναι ἑνὸς ἢ περισσοτέρων ποιητῶν. Τὸ βραβεῖο θὰ δίνεται γιὰ κάθε ποίημα ξεχωριστὰ καὶ θὰ εἶναι δραχμῆς ΕΙΚΟΣΙ γιὰ τὸ καθένα.

2) Τὰ ποιήματα πρέπει νὰ εἶναι ἀπλά καὶ ὅσο μπορεῖ πιὸ σύντομα. Νὰ μὴν ἔχει τὸ καθένα περισσότερους ἀπὸ εἴκοσι στίχους καὶ οἱ στίχοι νὰ μὴν εἶναι μεγαλύτεροι ἀπὸ ἐντεκασύλλαβοι. Τὰ θέματα θὰ παραδοῦν ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ζωὴ τῶν παιδιῶν, τὰ ποιήματα πρέπει νὰ εἶναι ἀπλά καὶ παιδικὰ καὶ στενὰ δεμένα μὲ τὴ μορφή καὶ ἡ γλώσσα καθαρὴ δημοτικῆ ἢ γλώσσα τοῦ σπιτιοῦ, ἀπλή καὶ δίχως ἰδιωματισμούς. Οἱ φράσεις σύντομες καὶ μὲ ἀβίαστη σύνταξη. Μὲ κάθε στροφή νὰ τελειώνει καὶ κάποιον ἀκέραιον νόημα.

3) Τὰ ποιήματα πού θὰ σταλοῦν πρέπει νὰ μὴν ἔχουν δημοσιευτεῖ.

4) Τὰ χειρόγραφα καθαρογραμμένα πάνω στὴ μὴν ὄψη μόνο τοῦ χαρτιοῦ καὶ ὑπογραμμένα τὸ κα-
Ρέ ν α με κάποιον, ὄχι γνωστὸ, ψευδώνυμο ἢ ἄλλο διακριτικὸ σημάδι, θὰ συνοδεύονται μ' ἕνα κλειστὸ φάκελλο πού θὰ γράφει ἀπέξω τὸ ψευδώνυμο ἢ διακριτικὸ σημάδι τοῦ ποιήματος καὶ θὰ περιέχει τὸνομα καὶ τὴν ἀκριβὴ διεύθυνση τοῦ ποιητῆ, μαζί μὲ τὴ δήλωσή του πὼς θέλει νὰ ὑπογραφεῖ τὸ ποίημα ἂν βραβευτεῖ καὶ δημοσιευτεῖ. Ὁ ἀνοιχτοῦν μόνο οἱ φάκελλοι ἐκείνων πού θὰ βραβευτοῦν. Κανένα χειρόγραφο δὲ θὰ ἐπιστραφεῖ.

Τὴν κριτικὴ ἐπιτροπὴ θ' ἀποτελέσουν οἱ κ. κ. Α. Δάνος, Κ. Καραβῆς, Κ. Παρορίτης, Δ. Ταγκόπουλος καὶ Α. Τρανός, Γραμματεῖς τῆς ἐπιτροπῆς καὶ εἰσηγητῆς τοῦ Διαγωνισμοῦ ὁ Ρήγας Γκόλφης καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνονται οἱ φάκελλοι μὲ τὰ ποιήματα. Ἡ κρίση τῆς ἐπιτροπῆς θὰ δημοσιευτεῖ στὸ «Νουμάς».

6) Ὅσα ποιήματα βραβευτοῦν θὰ γίνον ἀποκλειστικὸ γνήσιον τῆς Ἐκδοτικῆς Ἐταιρείας «Τύπος» πού θὰ τὰ ἐκδώσει ὅλα σὲ βιβλίον, μαζί μὲ τὰ 19 πού βραβεύτηκαν στὸν πρῶτον Διαγωνισμό μᾶς, χωρὶς κανένα ἄλλο δικαίωμα τοῦ ποιητῆ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ βραβεῖον. Ὁ ἀκολοθῆσει καὶ μουσικὸς καὶ ζωγραφικὸς διαγωνισμὸς γιὰ νὰ συντεθοῦν εἰκόνες καὶ μουσικὴ γιὰ μερικὰ ἀπ' τὰ ποιήματα πού θὰ βραβευτοῦν.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ο. Σεν. Δὲν εἶναι πολὺ σύμφωνο μὲ τὸ ὄφρος τοῦ «Νουμάς». Αὐτὸ δὲ σημαίνει πὼς δὲν πρέπει νάφιερῶναις στυγμῆς στὴν τέχνη. Ἄν γράφεις ἄλλο εἶδος, στείλε μᾶς. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ λόγια. — κ. Π. Κ. Καν. Λάβαμε. Θὰ σοῦ γράψουμε. — κ. Κ. Θεολ. Καὶ πάλι. Μελετεῖστε λίγο τὰ μέτρα. π. γ. τί λογῆς στίχος εἶναι τοῦτος: «ἡ τύχη σου, μὲ τὴν τύχη τοῦ θνητοῦ;» — κ. Ἄπ. Ν. Μαγγ. Καλογραμμένο, μὰ τοῦ ζεῖπει τὸ αἶσθημα. — κ. Π. Γλεξ. Ναι! θαρροῦμε πὼς θὰ γράφεις καλύτερα, γιατί ἔχεις αἶσθημα: ὅμως χρειάζεται μελέτη καὶ ἐξάσκηση στὸ στίχο. — κ. Ρουβίμ. Μόνο τὸ πρῶτον θὰ δημοσιευτεῖ. Ἄν ἀσκηθεῖς, θὰ γράφεις ὁμορφα. — κ. Ἀλεξ. Φ. Θὰ τὰ θέλαμε λίγο πού δουλεμένα. — κ. Γ. Βουγ. Ἀκατάλληλο. — κ. Δ. Βελ. Οἱ λιθοσφαιρῆς καὶ πυροσφαιρῆς εἶναι πού μᾶς ἔχουν χαλάσει τὰ κεφάλια καὶ ὅμως εἶναι ἀνθρώποι πού δίχως αὐτὰ σοῦ λένε πὼς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἐκπαίδευση. Μάλιστα μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς σοφοὺς σὲ ρωτοῦν: Ὅταν καταργηθεῖ ἡ καθαρεύουσα, τί θὰ χρειάζονται τὰ σχολεῖα; Δὲ γράφουμε τίποτε γιὰ τὸ περίφημον αὐτὸ σχολεῖον: γιατί θὰ μπορούσαμε νὸ ζημιώσουμε τὸ παιδί σου. — κ. W. Πάρα πολλὰ.

ΦΑΡΜΑΚΑΠΟΘΗΚΗ

Α. ΣΑΚΑΛΗ — Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

Πλατεία Ὀμονοίας

Henrys Magnesia—Seidlitz powder—Scrubs Ammonia—Eros fruit Salt—Atkinsons Eau de Cologne—Asthma cigarettes—Sanitas fluid et powder—Cherry tooth paste—Thymol tooth powder—Cuticura Soap—Cuticura ointment—Peats Soap, ὡς καὶ ὅλα τὰ εἶδη τῶν φαρμακευτικῶν σαπῶνων, παρελήφθησαν ἐξ Ἀγγλίας καὶ πωλοῦνται χονδρικῶς καὶ λιανικῶς.

ΕΧΟΜΕΝ ΤΗΝ ΕΚΑΚΤΟΤΕΡΑΝ ΒΕΛΑΤΕΙΑΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΟΧΟΝ

ΜΑΥΡΟΔΑΦΝΗΝ 1901
ΤΟΥΛΑ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ 3

“Le Gaulois,”
ΕΣΠΕΡΙΝΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

Ὁδὸς Φιλελλήνων 14

Διευθυντής: **Σ. ΣΑΡΙΒΑΖΕΒΑΝΗΣ**

καθηγ. τῆς Γαλλ. ἐν τῇ Δημοσίᾳ Ἐμπορικῇ Σχολῇ Ἀθηνῶν

Νέαι τάξεις ἀπὸ τῆς 11ης καὶ 15ης Νοεμβρίου δι' ὅλα τὰ τμήματα (elementaire, moyen καὶ Supérieur). Εἰδικαὶ τάξεις διὰ δεσποινίδας καὶ κυρίαδ. Διδασκομένη μέθοδος ἡ παγκοσμίον φήμης μέθοδος Alge μὲ ἀριστα ταχέα καὶ ἀσφαλῆ ἀποτελέσματα. Πληροφορίαι καὶ ἔγγραφα καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ἀπ' 5—8 μ. μ.